

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Václavem Luřchou, advokátem se sídlem nám. Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-13483-21/ZR-2023, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **R. Z.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2024, č. j. 4 A 42/2024-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl od roku 2006 držitelem povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení se svou bývalou manželkou, českou státní občankou, se kterou má dvě nezletilé děti narozené v letech 2007 a 2010, též českí státní příslušníci. Výše nadepsaným rozhodnutím žalovaný žalobci povolení k trvalému pobytu zrušil podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož opakovaně a dlouhodobě páchá úmyslnou trestnou činnost (zanedbání povinné výživy v letech 2018 až 2023), za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzen. Navíc se v období let 2009 až 2020 několikrát dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, ve třech případech pod vlivem alkoholu. Trestnou činnost žalobce páchal také v době před udělením pobytového oprávnění, nedodrží rozsudky stanovující mu vyživovací povinnost, z dříve uložených trestů se nepoučil a nelze vyloučit jeho recidivní chování do budoucna. Žalovaný současně žalobci podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobu, kterou žalobce napadl výše uvedené rozhodnutí, zamítl městský soud výše nadepsaným rozsudkem. Nepřisvědčil žalobci, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. S odkazem na judikaturu NSS i skutková zjištění konstatoval, že chování žalobce představuje aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, neboť jeho

protiprávní činnost je různorodá, dlouhodobá, opakovaná a systematická, žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy ČR v různých oblastech. Městský soud s poukazem na pravomocný a závazný rozsudek Okresního soudu v Mělníku, kterým byl žalobce poprvé shledán vinným ze spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy, označil za bezpředmětnou žalobní námitku, že žalobce tehdy vyživovací povinnost plnil nákupem potravin a oblečení. Námitku, že podruhé žalobce vyživovací povinnost neplnil v období covidu a v určitých etapách období nebyl zaměstnán, shledal městský soud irelevantní, navíc zcela obecnou a ničím nepodloženou. Dodal, že žalobce výživné neplatil ani po konci covidové pandemie. K námitce, že žalobce dluh na výživném v podstatné části uhradil a hradí, městský soud nemohl přihlídnout, jelikož ji žalobce neuplatnil ve správním řízení. Tato krátkodobá náprava navíc nemůže převážet nad dlouholetým páčáním trestné činnosti.

[3] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Vztahem žalobce k jeho nezletilým dětem z manželství se žalovaný zabýval, k existenci aktuální přítelkyně (osoba zúčastněná na řízení) a další dcery žalovaný nemohl přihlídnout, jelikož je žalobce ve správním řízení nijak nekonkretizoval ani nedoložil, pouze je obecně zmínil v *žádosti o čas* k aktualizaci adresy trvalého bydliště. Důvodnou městský soud neshledal ani námitku možné ztráty současného zaměstnání a nižších výdělků v Turecku. Jednak žalobce tuto námitku opět neuplatnil ve správním řízení, jednak napadené rozhodnutí nutně nemusí vést ke ztrátě žalobcova zaměstnání, není vyloučeno získání jiného pobytového oprávnění, případně může žalobce vyživovací povinnost plnit i ze zahraničí, a pouhá obecná nižší úroveň ekonomické situace v Turecku nevypovídá nic o jeho konkrétních výdělečných možnostech.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí, že porušení zákona z jeho strany naplňují znaky závažného narušení veřejného pořádku. Svá provinění nezlehčuje, avšak jejich intenzita neodůvodňuje závěr o narušení veřejného pořádku vážným způsobem. Přestupky nesvědčí o jeho nenapravitelnosti, když posledního z nich se dopustil před čtyřmi lety, tedy se poučil, navíc jsou z jiné oblasti než vytýkaná trestná činnost. V případě té je třeba přihlídnout k situaci, za které k ní došlo, a k tomu, že se stěžovatel zasadil o to, aby jí do budoucna předešel. V současné době má trvalé zaměstnání, vyživovací povinnost plní, proto je nesprávný závěr městského soudu, že jeho chování představuje aktuální a dostatečné ohrožení základních zájmů společnosti.

[6] Dle stěžovatele jde postup žalovaného i městského soudu proti smyslu zákonné úpravy, jelikož zrušením povolení k trvalému pobytu se jeho finanční situace zhorší. V případě udělení jiného pobytového oprávnění mu budou k dispozici pouze zaměstnání s nižším příjmem a pokud se bude muset vrátit do Turecka, nelze předpokládat zajištění příjmu srovnatelné úrovně s tím současným. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že obecná nižší úroveň v Turecku nevypovídá nic o jeho výdělečných možnostech, když v Turecku nemá žádné uznatelné vzdělání a žádné sociální zázemí. Posledních dvacet let

pokračování

v Turecku nepobýval. Stěžovatel uvedl, že v Turecku by byl jeho příjem 3,5x až 4x nižší než v současnosti, z čehož by soudem stanovené výživné mohl platit jen v případě přežití bez prostředků pro sebe.

[7] Napadený rozsudek je dle stěžovatele také nepřezkoumatelný, jelikož městský soud pochybil, rozhodl-li bez jednání, aniž by s tím stěžovatel vyjádřil souhlas. Namítl, že výzvu k vyjádření ohledně případného nekonání jednání jako jednoho z nejdůležitějších prvků nelze ukryt do výzvy ke sdělení konkrétních skutečností a doplnění dokumentů.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na zákonnosti správního řízení i napadeného rozsudku. Stěžovatel byl opakovaně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu zanedbání povinné výživy, čehož se dopouštěl v letech 2018 až 2023, a aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona. Z trestních rozsudků vyplývá, že stěžovatel svou povinnost neplnil ani v době, kdy zaměstnaný byl, z prvního odsouzení se navíc nepoučil. Skutečnost, že stěžovatel je již zaměstnán a vyživovací povinnost plní, měl tvrdit a doložit ve správním řízení. Přestupky žalovaný s trestnou činností nijak nespojuje, pouze chtěl poukázat na osobnost stěžovatele. Není v zájmu ČR, aby stěžovatel na jejím území pobýval na základě nejvyššího pobytového oprávnění. Není vyloučeno, aby stěžovatel vyživoval své nezletilé děti ze zahraničí, rovněž mu není zakazován pobyt na území ČR. Žalovaný nesouhlasil, že nižší pobytové oprávnění znamená pracovní pozici s nižším příjmem. Navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti ani k vyjádření žalovaného nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitého právního pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterého se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] V nyní projednávané věci stěžovatel nikterak nevymezuje důvody přijatelnosti své kasační stížnosti a ani Nejvyšší správní soud je neshledal. Kasační stížnost se nedotýká

právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny nebo jsou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikatorní odklon a kasační soud neshledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[13] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS, ohledně toho, jaké vady tento kasační důvod naplňují, přičemž dle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29], by konstatování nepřezkoumatelnosti mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům. Nyní napadený rozsudek je přezkoumatelný ve smyslu této ustálené judikatury. Ke správnosti postupu městského soudu, rozhodl-li ve věci bez nařízení ústního jednání poté, co stěžovatele zjevně vyzval v souladu s § 51 odst. 1 *in fine* s. ř. s. k vyjádření souhlasu s tímto postupem a stěžovatel na tuto výzvu nijak nereagoval, kasační soud odkazuje např. na své nedávné rozsudky ze dne 11. 6. 2024, č. j. 2 As 306/2023-43, odst. [15], ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 As 133/2024-31, odst. [16]. Nejvyšší správní soud dodává, že se nad kasační argumentací minimálně pozastavuje vzhledem k tomu, že stěžovatel byl již v řízení před městským soudem zastoupen právním profesionálem.

[14] Co se týče meritorního posouzení stěžovatelovy věci ze strany městského soudu, Nejvyšší správní soud ke zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců judikuje, že závažné narušení veřejného pořádku je třeba vykládat jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlédne zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnosti apod., přičemž aktuální řádný život stěžovatele nemůže omluvit jeho předchozí protispolečenské chování (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, a v nich citovanou judikaturu i Soudního dvora Evropské unie, dále rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2024, č. j. 10 Azs 269/2023-44, odst. [9], a tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2024, č. j. 4 Azs 153/2024-39, odst. [21]). V nyní projednávané věci žalovaný i městský soud postupovali v souladu s touto judikaturou, trestnou činností stěžovatele se pečlivě zabývali a Nejvyšší správní soud v jejich hodnocení neshledal žádné pochybení.

[15] Městský soud dostatečně, přesvědčivě a v souladu s judikaturou NSS posoudil i stěžovatelem namítané zhoršení jeho finanční situace v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu. Předně upozornil, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil ve správním řízení, což v kasační stížnosti ani nerozporuje. K povinnosti správního orgánu zabývat se přiměřeností rozhodnutí podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze k námitce cizince kasační soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 1. 3. 2023, č. j. 6 Azs 294/2022-53, odst. [32] a tam obsáhle citovanou judikaturu. Věcné posouzení otázky nižších příjmů ze strany městského soudu pak odpovídá např. rozsudkům ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 384/2021-42, odst. [16], nebo již citovanému č. j. 6 Azs 294/2022-53, odst. [36].

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s., neboť ke všem stěžovatelem vznášeným otázkám existuje ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou městský soud na projednávanou věc aplikoval korektně.

[17] O náhradě nákladů řízení ve vztahu k účastníkům řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Kasační soud osobě zúčastněné na řízení neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s jejichž plněním by jí vznikly nějaké náklady, a přiznání náhrady jiných nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných osoba zúčastněná na řízení nenavrhla.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu